

Ντίνα Χατζηνικολάου

Το σπιτάκι

της Αγάπης

Δεν είχε κανένα στον κόσμο ο Θοδωρής. Όλη του την ευτυχία την άρπαξε μια νύχτα ο άγριος άνεμος κι η καταιγίδα. Κι έμεινε ολομόναχος στο χωριό του, να δουλεύει πότε δω και πότε κει για μια μπουκιά ψωμί. Το καλοκαίρι κοιμόταν κάτω από τα δέντρα, το χειμώνα τρύπωνε σε κάποιο μαντρί.

—Να είχα τουλάχιστον ένα σπιτάκι! Μια τοσηδά καμαρούλα, ίσα που να με χωράει... έλεγε με παράπονο. Όλα τα πλάσματα της γης έχουν το σπιτάκι τους. Το χελιδόνι, το σαλιγκάρι, η χελώνα, η μέλισσα... Όλα. Μονάχα εγώ δεν έχω μια τρυπούλα να κωθώ.

Και τα δάκρυα κυλούσαν καυτά στα μάγουλά του.

Ένα παγωμένο πρωινό, ξύπνησε το αγόρι ο γερο-Χειμώνας, σφυρίζοντάς του άγρια στο αυτί:

—Έι, Θοδωρή... Ξύπνα! Θα σε πάρει ο βοριάς κι η δύελλα... Δε φοβάσαι;

—Τι να κάνω, μπαρμπα-Χειμώνα μου; αποκρίθηκε πικραμένο το αγόρι. Έχω σπίτι να κωθώ;

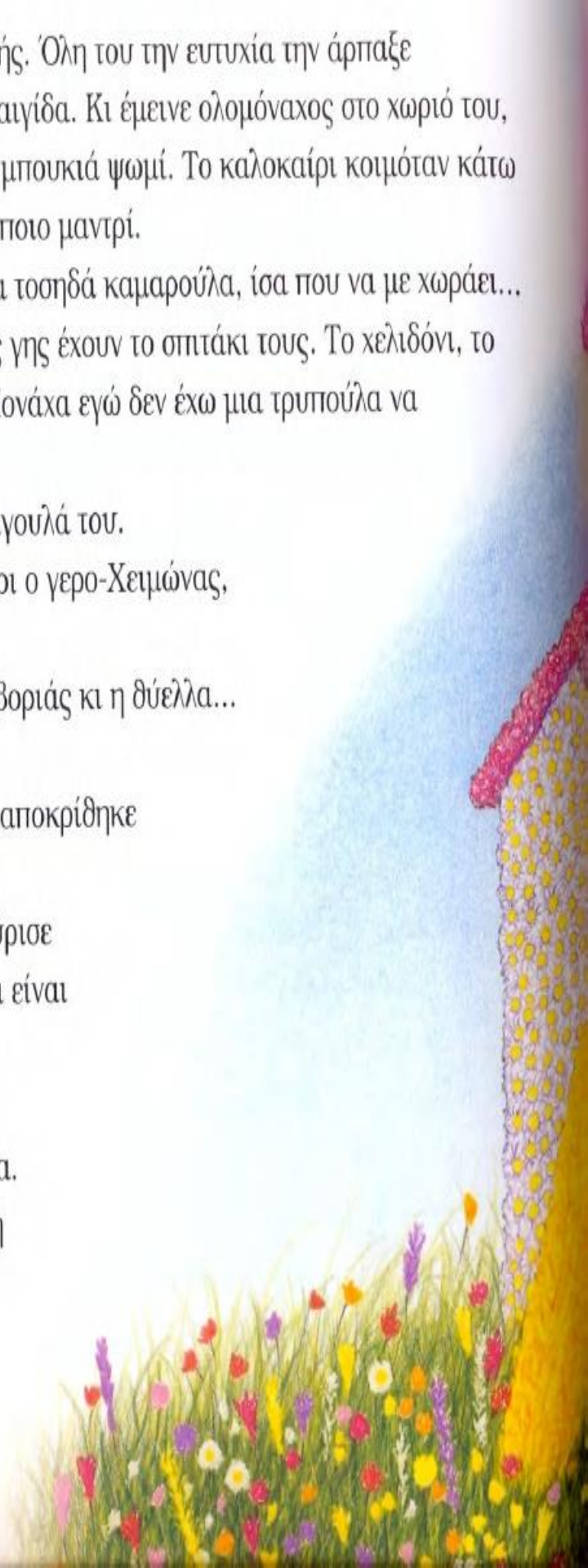
—Να σου χτίσω εγώ μια καλύβα... ψιθύρισε σκεπτικός ο γερο-Χειμώνας, μόνο που θα είναι από χιόνι.

Και στη στιγμή, κουβάλησε μια μεγάλη χιονένια μπάλα και του έχτισε μια καλύβα.

Όμως, ξαφνικά, ξέσπασε μπόρα δυνατή κι η βροχή έλιωσε τη χιονένια καλύβα.

—Τι άτυχος που είμαι! είπε ο Θοδωρής.

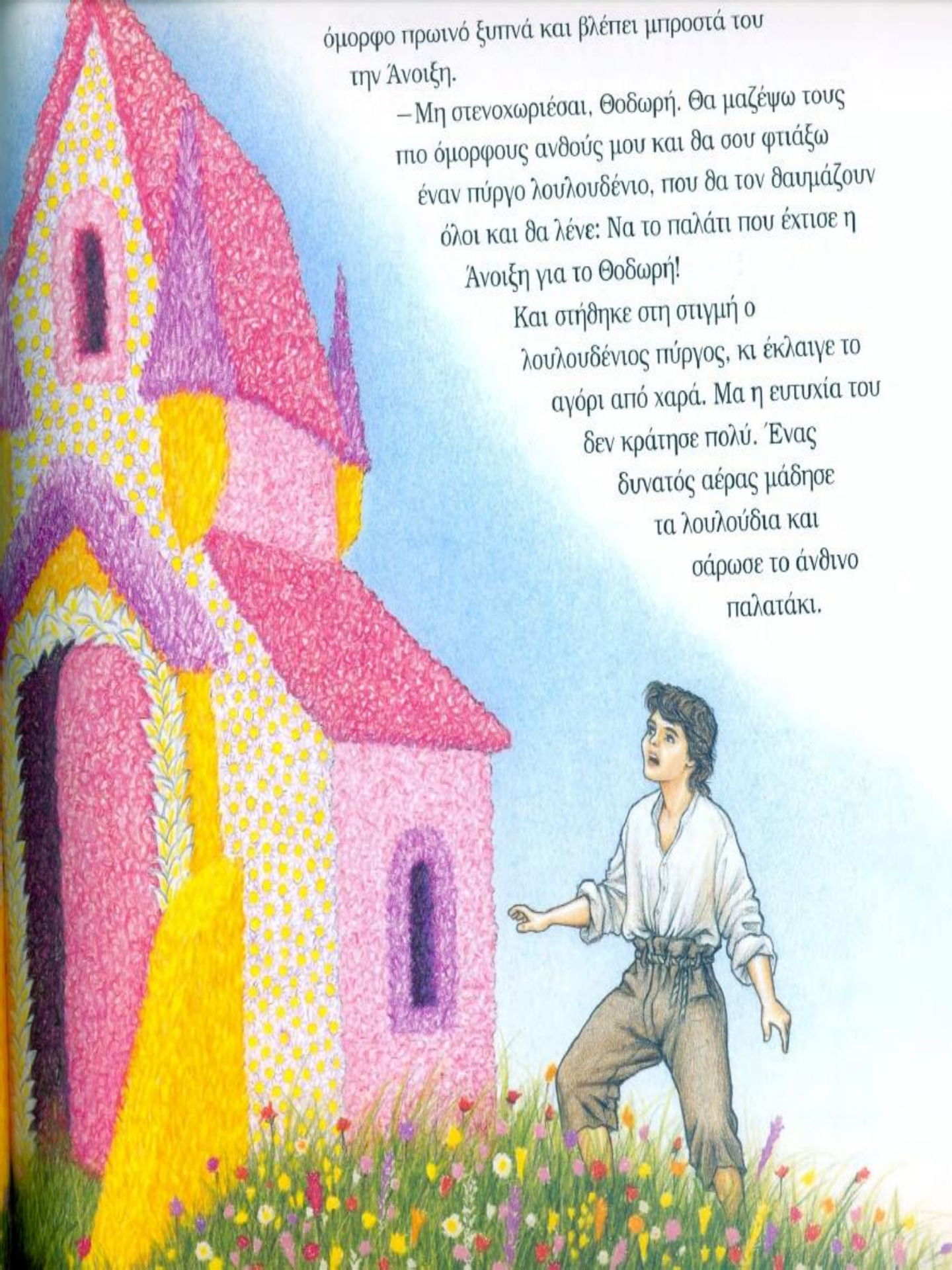
Πέρασε ο χειμώνας, κι ένα

όμορφο πρωινό ξυπνά και βλέπει μπροστά του
την Άνοιξη.

–Μη στενοχωριέσαι, Θεοωρή. Θα μαζέψω τους
πο όμορφους ανθούς μου και θα σου φτιάξω
έναν πύργο λουλουδένιο, που θα τον δαυμάζουν
όλοι και θα λένε: Να το παλάτι που έχτισε η
Άνοιξη για το Θεοωρή!

Και στήθηκε στη στιγμή ο
λουλουδένιος πύργος, κι έκλαιγε το
αγόρι από χαρά. Μα η ευτυχία του
δεν κράτησε πολύ. Ένας
δυνατός αέρας μάδησε
τα λουλούδια και
σάρωσε το άνθινο
παλατάκι.

Το παιδί τράβηξε δλιμμένο κατά τη θάλασσα. Ένα γλαροπούλι τού χάιδεψε τα μαλλιά.

—Γιατί κλαις;

—Δεν είναι τυχερό μου να έχω κι εγώ μια φωλίτσα...

αποκρίθηκε με παράπονο.

—Πάψε να στενοχωριέσαι! Θα βουτήξω με τα αδέρφια μου στη θάλασσα και θα φέρω τα πιο σπάνια κοχύλια. Και μ' αυτά θα σου χτίσουμε ένα σπιτάκι στην ακροθαλασσιά, που θα αστράφτει στον ήλιο και που όμοιό του δε θα υπάρχει σε ολόκληρη τη γη. Θα δεις!

Για τότε οι γλάροι έστησαν το κοχυλένιο σπιτάκι!

Ο Θεωωρής έτριβε τα μάτια του.

—Τι θαύμα είναι τούτο; ψιθύρισε. Μήπως ονειρεύομαι;

Μα και πάλι δεν πρόλαβε να χαρεί. Ένα πελώριο κύμα σάρωσε το παλατάκι, και τα κοχύλια σωριάστηκαν στην αμμουδιά.

Με σκυμμένο κεφάλι, ο Θεωωρής ανηφόρισε στο χωριό κι αποκοιμήθηκε κάτω από τα πλάτανια...

Έρθε η Μεγαλοβδομάδα κι όλο το χωριό φόρεσε τα γιορτινά του για να υποδεχτεί τη Λαμπρή. Από την εκκλησία ξεχύνονταν ψαλμωδίες. Βιολέτα και πασχαλιά μοσχοβολούσε όλη η πλάση, μαζί με μυρωδιές από τσουρέκια και λαμπροκούλουρα.

Η νύχτα της Ανάστασης βρήκε το Θεωωρή κουρνιασμένο στη ρίζα ενός πεύκου κοντά στην εκκλησία. Ένωθε αβάσταχτη μοναξιά. Όσοπου ένα ποταμάκι από λευκά αναμμένα κεράκια κύλησε απαλά στον περίβολο της εκκλησίας.

—Χριστός Ανέστη!

Χαρμόσυνες καμπάνες αντήχησαν κι έγινε μέρα η νύχτα. Ατέλειωτα πυροτεχνήματα έσκαγαν ψηλά στον ουρανό και του κρεμούσαν πολύχρωμα σκουλαρίκια. Κι όλοι αγκαλιάζονταν κι έδιναν ο ένας στον άλλο το φιλί της αγάπης κι ύστερα τραβούσαν

Μια κοπέλα έμεινε τελευταία. Ήταν πανέμορφη... Πλησίασε το Θοδωρή και του έδωσε τη μία από τις δύο αναμμένες λαμπάδες που κρατούσε. Του χάιδεψε τα μαλλιά κι η φωνή της έμοιαζε με τραγούδι.

– Χριστός Ανέστη, Θεοδωρή. Μην είσαι πια λυπημένος! Θα σου χτίσω εγώ ένα σπιτάκι... Μόνο που δε θα είναι ούτε από χίονι ούτε από λουλούδια ούτε από σπάνια κοχύλια. Το δικό μου σπιτάκι θα είναι φτιαγμένο από αγάπη.

– Ποια είσαι; ρώτησε παραξευεμένος ο Θεοδωρής.

– Με λένε Αγάπη... αποκρίθηκε η κοπέλα.

Κι έχτισε για το αγόρι ένα σπιτάκι, που –τι περίεργο...– ήταν φτωχό, μα έμπαινε ο ήλιος από παντού και του χάριζε το χρυσάφι του. Ήταν μια σταλιά, μα χωρούσε όλα τα καλά της γης.

Κι έζησε πολλά πολλά χρόνια ευτυχισμένος ο Θεοδωρής στο ευλογημένο αυτό σπιτάκι της Αγάπης, που δεν το σάρωσαν ποτέ ούτε τα κύματα ούτε ο άνεμος ούτε η καταιγίδα.

